

Pavillonen

Mens vore skuespillere stadig forbereder sig på at strøje her endnu en kulturpolitisk begivenhed fundet sted: 'Bakkens Hvile', Dyrehavsbakkens gamle sangerinde-pavillon der så sent som sidste år kunne fejre sit 100 års jubilæum, er blevet slagtet af familien Stefansens sparekniv. Et par måneder inden Bakkens sæson (som plakatsøjlerne i byen allerede i disse dage beder os huake) er selve Bakkens ældste, fornemste og mest levende tradition afgået ved en tragisk tidlig død.

Det er ikke til at gøre op i en håndvending, hvad vi mister med Den Gamle Pavillon. Sangene de sang dér var et stykke levende kulturhistorie, de havde rodder langt tilbage — og de fleste af dem horte til der, og kun der, de var vokset ud af det miljø. Pavillonen var et stykke historie, men levende historie — et sangligt proletarisk friandsmuseum af ting mange gerne hørte sagt og som jeg gerne indrømme jeg

var et stykke søgte dansk folkekultur, lige så meget almuekunst som den spillemandsmusik man forst for alvor har søgt at bevare de senere år. Pavillonen var i al sin uprævensitet for Bakken hvad 'Elverhøj' ubygget nok stadig væk er for Det Kgl. Teater.

Og måske endda mere. Jeg er ikke langt fra at mene at Bakkens Hvile er det nærmeste man endnu er kommet til en Dansk Blues, og at stedet og dets henvendelsesform har påvirket mange af vore solister fra revy-skuespillere til sangere. En san erinde som Lone Kellermann er godt nok søster til Janis Joplin, men hun er også kusine til Inger-Lise Gaarde. Også Povel Dissing, f. eks., har sin rem af samme familære hud.

Dette for at vise der ikke bare er tale om en (af)død tradition, men om en levende som Kate og Gitte og Alice den eller ej — og personligt fortsætter — eller fortsætte endnu sidste år. Og det absurd.

re sig, hvis folk ikke gider se showet. Men hvad siger de klare konkrete sandheder, som afdøde Brecht altid bad om? De siger at publikumsbesøget er uforandret, men udgifterne stigende — og understuddet som følge deraf omkring 100.000 om året.

100.000 om året! Det lyder naturligvis af noget, men i sammenhæng med så mange andre ting ... Jeg kan kun gætte på hvad disse museer og arkiver koster, hvad det koster at oprette og vedligeholde gudestatuer i parker eller at plante pottetræer langs med gaderne. Bakkens Hvile er mental miljøpolitik så det basker. Bakkens Hvile er, ligesom et kvarter som Nyboder, et af de få levende minder vi har i byen om den folkelige kultur. Og det skulle gå tabt, fordi Stefansen-dynastiet ikke vil sætte 100.000 kr. til om året?

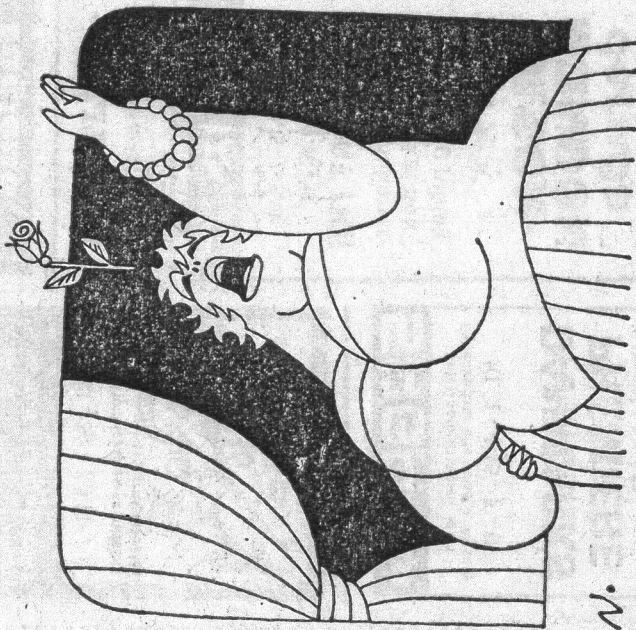
Nej. Jeg ser to muligheder: Den ene er at man ind imellem, uden ligefrem at ændre Bakkens Hvile til et Las Vegas-discotheque, kører andre arrangementer ind eller integrerer dem i den normale rutine. Nyt management. Clausen & Petersen i Bakkens Hvile. Det ville ikke bryde træden, det ville forlænge den og bevare den evigt rød — i modsætning til den rose der fra morgen til aften er visnen og død.

Dan Turell i byen

Den anden er, at en personlighed med passende charge og tillid — f.eks. kulturminister N iels Matthiasen, som sidste år sang så smukt med på 'Køb Blomster, Kø Blomster' ved jubilæumsfesten — hvisker til den nuoprettede LO-kulturfond, at her var virkelig en værdig startopgave for fonden, apropos de socialdemokratiske kaffeklubs-kulturklunser: At rejse folkets eget selvvalgte gamle forsangningshus på ny.

I hvert fald må Bakkens Hvile ikke dø i synden, lad os endelig ikke miste noget af den. København (og omegn) er fattig nok på farver og fest i forvejen, og Dyrehavsbakken vil på sin side tage fatat skade af endnu et skud syntetisk rytmebox til erstatning for sine sprællevende syngepiger.

Tegning af Peder Nyman.

ikke var stamgæst — var den virkelig og tredimensional på en måde som nok så mange udsendelser i fjernsynet fra Den Gamle Variete i Leeds aldrig bliver. Det er da også derfor, Tivoli — der i sin tid var for fin til denne form for underholdning — har lånt traditionen.

Godt, bort med al nostalgik hvis den virkelig ikke kan kla-

de i dette er, at mens vi opretter flere og flere kultur- og aktivitetscentre rundt omkring, steder hvor folk skal skabe nye miljøer — imens forsvinder de søgte og af folk selv skabte miljøer vi allerede har. Bakkens Hvile var enestående, ja var unica: Der var kun den. Hvad enten man elskede den eller ej — og personligt skal jeg gerne indrømme jeg